

ÖLÜM BİLEZİKLERİ

**Hakan Tunga Kalkan
2014**

BÖLÜM SIFIR

Hayatım boyunca günlük tutmadım. Bu deftere yazmaya başlamamın da sebebi günlük tutmak değil. Biraz oyalanmak, biraz da kafamdaki karmaşık düşünceleri toparlamak. En azından kafamdaki düşüncelerin karışık olduğunun farkındayım. Belki bugünden sonra yazmam bile. Zaten bu ortamda yazmak bile zor. Yazmak için herkesin yatmasını beklemem gerekti. Beni yazarken görseler herkes mutlaka başımda toplanırdı.

Daha birkaç cümle yazdım ama karşımda birisi varmış gibi hissetmeye başladım. O karşımdaki kişiye bir isim vermeliyim. Kısaca 'Yabancı' diyeceğim. İçimde daima bir boşluk duygusu oluşturan Yabancı, sana da "Merhaba!" Hayatıma yol çizen Yabancı. Beni benden saklayan Yabancı. Her sabah uyandığında kafamın içini karıştıran Yabancı. Benim 'yabancı' dediğim duygu başkaları için 'dost' olabilir mi? Her güne neşeli başlayan ve tüm gün boyunca etrafına enerji saçan insanların içlerinde sakladıkları bir dost mu var? Bu dost onların içerisinde boşluk bırakmıyor ve yaşanması gereken hayat süreçlerini çalar saat gibi onlara hatırlatıyor mu? Ben yine de içimdeki Yabancı'dan memnunum. 'Dost'un yeni dostlar getirmediğini öğreneli çok oldu. Yabancı boşluğun tercümanı gibi. Boşluk olarak isimlendirdiğim hissin beni hayata karşı canlı tuttuğunu biliyorum. Tek kötü yanı boşluğun dolduğu anlardan sonrası oluyor. Yeniden arayışa başlıyorsun. Her seferinde sonunu bilmene rağmen ümitleniyorsun. Bitiş çizgisinin sonunda seni bekleyen kocaman bir duvar var gibi.

Mantıklı şeyler yazmadığının farkındayım. Askerlik bana göre değilmiş. Fazla belli kurallar var. Fazla aynı insanlardan var. Bu kadar fazlalık geriye dolmayan bir boşluk bırakıyor. Burada şu an geçici de olsa içimdeki boşluğu dolduracak bir olay yaşamam mümkün değil. Yabancı'nın yüzü gülüyordur. O karışıklığı ve kocaman boşlukları sever. Adı üzerinde; Yabancı. Yabancı kalmak onun işi. Beni bu kadar iyi tanımısına rağmen hep Yabancı olmayı tercih ediyor. Yabancı'nın benden başka bir hayatı olmadığına eminim. Başka bir hayatı olsaydı her an onun hayatıma müdahale edebileceğini hissetmezdim.

Demek aklımdakilerin yazılı hali böyle oluyormuş. Yine ben "buyum işte" diyemiyorum. Bu kadar karmaşık olmamalı hayat. Tek yaptığın sabah kalkmak ve yatana kadar da bilemedin on altı saat boyunca yaşama eylemini gerçekleştirmek. Buna 'bir günü yaşamak' deniliyor. İnsanların tek ortak noktası 'günü yaşamak' olmalı. Bunu yaparken de bulunduğun yer ve sosyal statü gibi kavramlar herkesi farklılaştırıyor. Bundan daha fazlası olmalı. Ne yapmak istediğin ve buna ulaşmak için ne yaptığın gibi. Sanırım ben yapmak istediklerim konusunda sıradan bir yaratıcılığa sahibim. Hayatı acımasız eleştirirken fazlasıyla da onun getirdiği kurallara uyuyorum.

Bugünlük son olarak gündüz aklıma gelen dörtlüğü unutmadan yazayım:

Günlerin geçişi miydi beni korkutan?
Yoksa geçmek bilmeyen günler mi?
Ama artık bunun ne önemi var.
Yalnızlığında bile o eski mutluluğu bulamadıktan sonra...

Son bir cümlem daha var: Zaman; bir ileri, bir geri akmayı bıraksın bundan sonra!

BİRİNCİ BÖLÜM

Uyumak diye bir kavram hayatımda kalmadı. Evet, gözlerimin kapalı olduğu kısa süreli anlar oluyor. Ancak buna uyumak denilemez. Gözlerimin kapalı olduğu anlarda hep bir sonraki talimatın ne zaman geleceği sorusu beynimi kemiriyor. Kolumdaki lanet olasıca bilezikten o iğrenç mekanik ses her an duyulabilir. Bugün bilezik henüz aktif olmadı. Günlük yaşam yok olduğu için zaman algım kayboldu. Keşke mekanik bir saatim olsaydı. İlk başlarda not alarak zamanı kendim takip etmeye çalışmıştım. Bu durum tahmininizden gerçekten çok daha zor oluyor. Ölümle burun buruna yaşamak zamanın önemini ortadan kaldırıyor. Tek gerçek yaşamak oluyor.

"Acaba anons şimdi başlar mı?"

Bazen "Delirdim mi?" diye düşünüyorum ama içimden kendimi savunmak bile gelmiyor. Zihin sağlığımın yerinde olmamasını ben delilik olarak görmüyorum. Buna daha çok 'ruhsal çöküş' denilebilir. Yaklaşık üç aydır her gün insanlar ölüyor. Daha doğrusu bilmediğiniz bir güç tarafından öldürülüyor. En kötüsü ise sizin de anons yapıldıktan on saniye sonra ölebilecek olmanız. Ölmemeniz sadece geriye sizden daha azınızı bırakıyor. Sanırım belli bir noktadan sonra azalma duruyor ve 'öz'ünüzle baş başa kalıyorsunuz.

Zaman için tek gösterge güneşin doğuşu ve batışı. Kapalı havalarda bile güneş doğuyor ve batıyor. Yarın hiç bu kadar önemli olmamıştı. Yarının olmama riskinin insanları hayvanlaştırdığının farkına varalı çok zaman oldu. Sonunda kendimle konuşmaktan sıkıldım. Aylardır diyaloglar sadece kendi söylediklerimden ibaret. Aklımı toparlayamıyorum. Üç ay önce nasıl birisiydim? Cevabı önemsiz bir soru. Etrafınızda başka insanlar olmayınca nasıl birisi olduğunuzun da önemi kalmıyor. Sanırım en son bir ay önce kendim dışında birisiyle konuşmuştum. Ne hakkında konuştuğumuzu da hatırlamıyorum.

Beni dışarıdan gören birisi gözlerim açık uyuduğumu zanneder. Oturduğum kanepede başımı iki ellimin arasına sıkıştırmış, dirseklerim bacaklarımdan ayrılmayacak gibi sabitlenmişti. Uzun zamandır tıraş olmamama rağmen birbirine girmiş saçlarım ve sakallarım bakımlı gözüküyordu. Beklenmedik bir anda hareketsizliğimi rahatsız etmeyecek bir şekilde elimi ağzıma götürdüm. Susadım. Evde aylarca yetecek kadar su var. Evin bir odasında su dolu şişelerden başka bir şey yok. Şehir suyu kesilmeden önce herkes gibi ben de su depolamıştım. Yemek yemenin ne demek olduğunu unuttum. Bilezik vücudun temel ihtiyaçlarını havayla gerçekleştirdiği transferle karşılıyor. Daha doğrusu bir nevi fotosentez yapıyor. Aynı zamanda açlık hissi de yaşamıyorsunuz. Resmen bitkiye dönüştüm. Bu durum yine de zayıflamamanızın önüne geçemiyor. Zayıflamamak için konserve stoğumdan yararlanıyorum ama bitmemesi için bir konserveyi iki günde bitiriyorum. Esasında bir konserveyi dört günde de bitirebilirim. Bunu yapamamamın tek sebebi buzdolabının çalışmaması. Konserveler açıkta en fazla iki gün dayanıyor. Hava soğuk olmasa muhtemelen iki gün bile dayanmazlar. Bu durum herkeste aynı. Sadece buzdolapları değil, tüm elektronik devresi olan cihazlar bu bileziklerden sonra çalışmamaya başladı.

Halen kendi evimde yaşamaya devam edebildiğim için kendimi şanslı sayıyorum. Başka evlere taşınmak zorunda kalanlar oldu. Evlerine zorla girilenlerin mecburen kendilerine yeni evler bulmaları gerekti. Evlerine neden mi zorla giriliyordu? İhtiyaçlar için! Yemek ve seks gibi. Bu şekilde evsizler ilk kez ev sahibi de olabilmişlerdi. Bazıları ise hayallerinin evinde yaşama şansını geri tepmek istememişti. Benim evim sıradan beş katlı bir apartmanın en üst katında bir daire olduğu için talep görmemişti. İki sene önce hırsız girdikten sonra da dairenin kapısını kale gibi bir kapıyla değiştirmiş olmamın da şimdi faydasını görüyordum. Bazen kapının dışından tıkırtılar geliyor. Kapıyı açmayı deniyorlar ama bunun zaman alacağını anlayınca hiç vakit kaybetmeden başka

dairelere yönleniyorlar.

Düşüncelerin nerede başlayıp, bittiğinin belirsizliğine alışmıştım. Az önce ağızıma götürdüğüm elim birden yüzümde dolaşmaya başladı. Bilinçaltında kendimi hissetmeye çalışıyor gibiyim. Bu esasında kendi yalnızlığımı bana daha çok hatırlatıyor. Şimdi de pişman olmuş gibi bu sefer de ellerim saçlarımın arasına giriyor. Defalarca ellerimle saçlarımı arkaya tarar gibi hareket ettiriyorum. Bu hareketi yaparken bir yandan da yere dökülen saçlarımı seyreliyorum.

Evimin halen düzenli olduğunu söylemeliyim. Yaşananlara rağmen evimin düzenli olması beni rahatlatıyor. Gün içerisinde bazen saatlerce film koleksiyonuma bakıyorum ama elektrik olmadığı için sadece bakınmakla yetiniyorum. Kendimi oyalamak için sorular buluyorum. "Bir film seyretme şansım olsa hangi filmi seyrederdim?" gibi çok önemli soruları kendime yöneltip, sonra da saatlerce cevabı üzerine kendi kendime tartışıyorum. Bülbülü Öldürmek, 12 Kızgın Adam, Ucuz Roman, Yasak Bölge 9, Maç Sayısı, Beyaz Diktatör, Parkta Gezinti ve daha onlarca film o tek film olmak için beni ikna etmeye çalışıyorlar.

Yavaşça oturduğum kanepeden doğruldum, sanki yerçekimi kat ve kat artmışçasına ayağa kalktım ve pencereye doğru ilerledim. Dışarıya bakacak olmamın belli bir sebebi yoktu. Bu daha çok refleks gibi bir davranıştı. Sokakta rüzgârla beraber uçuşan torbalar dışında hareket yoktu. Oturduğum bina sokağın başında olduğu için nispeten geniş bir görüş açısı vardı. Perdenin yaklaşık bir parmak kadar olan aralığından dışarıya bakmaya devam ettim. Dışarıda olup bitenden sadece bu sayede haberim oluyordu. Birazdan hava kararmaya başlayacaktı. Ölüm korkusu olanlar evlerinin pencere görmeyen odalarında mumlarını yakıyorlardı. Işık demek hayat demekti. Hayat demek av demekti. Av olmak istemeyenler varlıklarını belli etmemek için çabalarlarken avcılar ise kafalarına estiği gibi davranıyorlardı. Her geçen gün sokakta birilerini görmek zorlaşıyor. Acaba avcılar da av olmaya mı başlıyorlar? Yoksa geçen süre içerisinde yaşanan ölümlerin mi etkisiydi bu?

Bulduğum yerden hayatın ne kadarını görebiliyordum? Birkaç kilometre uzakta veya başka bir ülkede durum farklı mıydı? Son bir aydır evden dışarı çıkmamıştım, benim için hayat şu an gördüklerimden ibaretti ve gördüklerim iyiye gidiş olmadığını gösteriyordu. Bu lanet olasıca bilezikten kurtulmayı başarabilen olabilmiş miydi? Deneyen çok oldu ama sonları bileziğin infilak etmesiyle neticelendi. İki gündür kaldırımdan geçen tek insan görmedim. Son gördüğüm kişinin sonu da iyi olmamıştı. Üstü başı dökülen, kırklarında sakallı bir adam sağa sola bakınarak yürüyordu. Muhtemelen halen bir şeyler alabileceği bir dükkân arıyordu veya yeni bir yaşam kurabileceği yeni bir ev. Kurt Russel'in kaçamayanı gibiydi. Daha sonra teneke sesleri gelmeye başladı ve ses gittikçe arttı. Sanki dev konserve kutusu yolda yuvarlanıyordu. Bu ses 'çek-çek çetesi'ne aitti.

Teknolojinin var olmadığı bu yeni hayat düzeninde ulaşım için uzak doğuda yüzyıllardır kullanılan ulaşım aracı çözüm oldu. İki kişilik koltuğu olan üstü kapalı bisikletler ortaya çıktı. Sadece bu bisikletten yapmak için hurdacıların depoları talan edildi. Böylece herkesin kendi kurallarını koyduğu yeni hayat düzeni içerisinde çek-çek kullanan bir çete de insanlara musallat oldu. Sesi fark eden çakma Kurt Russel'in koşmaya başlaması muhtemelen çek-çekçilerin iştahlarını daha da çok kabartmıştı. Av ne kadar direnç gösterirse, avcının zaferi daha anlamlı oluyordu. Av daha on beş-yirmi metre koşabilmişti ki çek-çek ulaşabileceği son hızda avına çarptı. Hemen iki avcı çek-çekten indiler ve bilincini kaybetmiş avlarını kollarından tutup, çek-çekte doğru sürüklemeye başladılar. Pedalları çevirmeye başladıktan birkaç saniye sonra görüş alanımdan çıktılar ve yuvarlanan teneke sesi de yavaşça yerini rüzgârın sessizliğine bıraktı. Pencereden uzaklaştım ve evdeki iki odadan dışarıya bakan penceresi olmayana geçtim. Kış gelmişti ve kuru bir soğuk vardı. Tek eksiği kar yağmamasıydı.

Odada en az elli mum vardı. Su kadar mum stoğu da hayati önem kazanmıştı.

Odanın içerisini çevreleyen mumların bazıları neredeyse bitmişti. Yenilemem gereken mumları saydım ve odadaki dolabın altındaki kutulara doğru yöneldim. Altı tane mum aldım, biten mumların yerlerine koymaya başladım. Bu işlemi yaparken zevk alıyormuş gibi hiç acele etmiyordum. Bu gibi günlük işler zamanın geçmesine yardımcı oluyordu. Önce biten mumların kalıntılarını altlarındaki tabaktan kazınacaktı. Odada atıkları biriktirdiğim bir kova vardı. İlk temizlenecek tabağı aldım ve çakımı cebimden çıkardım. Kovayı önüme çektim ve oturduğum yerde tabağı kazımaya başladım. Kazıma işini uzatmak için mum kalıntılarına şekiller veriyordum. Bu ilk tabaktaki kalıntı pek ümit vaat etmiyordu. Kalıntıları şekillendirirken kendimi psikolog karşısında gösterilen kartların neye benzediğini söyleyen hastalara benzetiyordum. İlk tabaktaki kalıntılar bana çağrışım yapmadı. Belki de muhteşem bir görsel vardı ama ben mi göremedim? Olsa olsa arabanın camındaki kuş pisliği olabilirdi. Belirgin bir dairenin etrafından çıkan oklar gibi mum dağılmıştı. Araba camını temizledim sayılır. Bakalım ikinci tabakta ne var? Hımmm, bu kalıntıda potansiyel var. Sanki küçük bir çocuk elindeki uçurtmayı havada sürüklüyor. Birkaç çakı darbesiyle çocuğu ve uçurtmayı daha belirgin yapabilirim.

Ve gelmesi istenmeyen kaçınılmaz an geldi. Bilezik alarma benzer bir ses çıkarmaya başladı. Yüksek bir ses çıkarmıyordu. En fazla birkaç metre uzaktan duyulabilecek kadardı. İstifimi bozmadan oturmaya devam ettim, kurtulmak için yapacağım ne olabilirdi ki? Alarm başlayınca içimden saymaya başladım: "Bir bin bir, iki bin bir, üç bin bir..." Saymamın amacı bitişini anlamak için değildi, bu benim rahatlatma yöntemimdi. On saniyenin sonunda alarm kesildi. Bugün için de sıramı savmıştım. Soğukkanlı kalmış gibi gözükssem de soğuğa rağmen alnımdan aşağıya akan ter damlaları içimdeki korkuyu belli ediyordu. Ellerimdekileri kenara bıraktım ve iki elimle yüzümü sıvazladım, derin bir nefes aldım. Kaldığım yerden işime devam ettim, sırayla altı tabak daha temizledim. Verimli bir temizleme işlemi olmamıştı. Şekiller fazla çağrışım yapamamıştı. Yoksa hayal gücüm mü yok oluyordu? Sonra psikoloğun karşısındaki hasta olduğumu hatırladım. Verdiğim cevaplar sonrasında psikoloğun teşhisi daha gözlem altında kalmam yönünde olurdu. Hasta kendisini saklıyordu, kişiliğini yorumlamak henüz mümkün değildi. Yarınki seansta görüşmek üzere psikologla vedalaştım. Yeni mumları önce tabakalara sonra da yerlerine koydum. Mum kalıntılarının olduğu kovaya baktığımda yeni mum yapmak için yeteri kadar artık birikmediğini gördüm. Mumları yakmaya başladım. Bu kadar çok mum olmasının sebebi aydınlanmaktan çok odanın ısınması içindi. Tüm mumları yaktıktan sonra tam yatağa uzanacaktım ki yerdeki gölgem dikkatimi çekti. Simsiyahtı. Zaten daha farklı olması beklenemezdi ama bana garip gelmişti. İçimdeki sıkıntı ve umutsuzluğun resmi yerde duruyordu.

Yatağa uzanalı daha bir saat geçmemişti ki hep aynı şeyi düşünüyordum. Acaba dışarı çıksam mı? Bir aydır değişen ne olabilir? Daha çok vahşet ve kötülükten başka. Dışarı çıkmamın bir anlamı olmalı. Bilezik sebebiyle insanlar birbirleriyle kapalı ortamlarda bulunmamayı tercih ediyorlar. Birisi diğerinin azraili olabilirdi. Açık alanlarda anons sonrası insanların birbirlerinden uzaklaşmaları için gerekli alan ve zaman vardı ama dışarı açık hapisane gibi tüm suçluları barındırıyordu. Gördüğü bazı insanları hatırladı. O kadar havaya girmişlerdi ki yüzlerinde Jason, Freddy, Testere, Çılgılık ve Pecer maskeleriyle dolanıyorlardı. Cadılar Bayramı'nın Kötüler Bayramı versiyonu gibiydi etraf. Olaylar başlamadan önce bu furya başlasaydı, muhtemelen köşe başları bu maskelerden satan seyyar satıcılarla dolup taşardı. Dışarıda tehlikenin nereden geleceğini de öngörmek kolay değildi. Belki bundan otuz sene öncesine kadar olduğu gibi ateşli silahlar kullanılıyor olsaydı tehlike ses verebilirdi. Teknoloji istemeden de olsa bu sefer işe yaramıştı. Tüm silahların elektronik olması sebebiyle üç aydır silahlar

kullanılamıyordu. Ateşli silahlar yok denecek kadar az insanda vardı ve onların da çoğunun cephaneleri tükenmişti. Bu durum ortaya daha fazla kan çıkarmıştı. Silahların yerine kesici aletler, sopalar ve yumruklar devreye girmişti. Kötülük daha fazla acı çektiriyordu.

Başucumda duran kalem ve ajandaya baktım. Kalem ve ajanda bana son doğum günümde çalıştığım şirketteki arkadaşlarım tarafından hediye edilmişti. Pahalı bir setti. Muhtemelen şirkettekiler ne alacaklarına karar verememişler ve hediye seçme işine de fazla zaman ayırmak istememişlerdi. Şirketin arka sokağında bulunan pasajdaki havalı kırtasiyeye gidip pahalı bir hediye almak onlar için en mantıklı çözüm olmuştu. Öğrencilerin değil, iş hayatında çalışanların alışveriş yaptıkları bir kırtasiye dükkânıydı. Satılan ürünlerin fonksiyonlarından daha ziyade üzerinde yazan markanın ne olduğunun önemli olduğu bir dükkândı. Esasında ben de bir kez oraya hediye almak için gitmiştim. Akşamları katıldığım kursta tanıştığım Dilek için. Boğuk bir ses tonuyla “Sarı saçların bu kadar çok yakıştığı bir kadını çok az görmüştüm” dedim. Kısık gözleri ise sanki duygularını saklaması için bir kamuflejdı. Üç ay süren kurs sona erdikten sonra sadece telefonda iki kez konuşmuştuk. İkisinde de arayan Dilek değildi. Kursta öğrendiğimiz grafik tasarım tekniklerinin iş hayatında ne kadar faydalı olduğunu konuşmak bahanesiyle aramıştım. Bir türlü “Buluşalım mı?” diyememiştim. Acaba Dilek yaşıyor mu? Yaşıyorsa onun da başucunda benim ona aldığım kalem-ajanda seti duruyor mudur? Bu soruya cevap veremeyeceğim, cevaplamak istemiyorum. Daha fazla bu konuyu düşünmemeliydim. Cevabı belli olmayan soruları çoğaltmaya gerek yoktu.

Nasıl oldu da fark etmedim? Bugün ilk kez bir günü sigara içmeden tamamlayacaktım! Yeni hayatın bana getirdiği tek artı bu oldu. On sekiz yaşından beri her gün sigara içiyordum. Şimdi ise sigara stoğunu tasarruflu kullanmak için az içmeye çalışıyordum. Dün üç tane sigara içtim ve bu benim yeni rekorumdu. Bugün ise yeni bir rekor gelmek üzereydi. O an gözlerim ajandanın yanında duran sigara paketine takıldı. Kimseye bir şey ispatlamak zorunda değildim. Paketin içerisinde üç dal sigara kalmıştı. Bir tanesini aldım ve içmek için mumların yanına doğru yürüdüm.

“Bugünü de sigarasız kapatamadım.”

İlk nefesimi derin derin çektim. Neredeyse tek nefeste sigarayı bitirebilirdim. Anılarımı hatırlamak istiyordum. Bir daha geri gelemeyecek mutlu anıları düşünmenin mutluluk vermediği günler yaşanıyordu. Acı dolu anıları ise asla düşünmeyi sevmemiştim. İlk sigara içtiğim günü hatırladım.

“Çağatay’ı dinlemeliydim.”

Lise bitmişti ve yazın İstanbul’dan henüz ayrılamamıştım. Serinlemek için en iyi çözüm otellerin havuzlarıydı. Akşamları basketbol oynarken tanıştığım Çağatay’la havuzlara gitmeye başlamıştık. Çağatay benden iki yaş büyüktü ve o yaşlarda iki yaş fark birisinin size çok iyi abilik yapmasına yetiyordu. O güne kadar hiç sigara içmemiştim. Havuz kalabalıktı, serinlemek için havuza girip çıktıktan sonra şezlonglarımıza uzandık. Güneş gözlüklerimizi de takıp, etrafı fütursuzca seyrediyorduk. Görüş açımızdaki kızların her biri hakkında yorumlar yapıyorduk. Bazen bir cümleyle bazen de dakikalarca süren yorumlar. Tam bu rutine başlamıştık ki Çağatay eline sigara paketini aldı. Sebebini asla anlayamadığım bir şekilde “Bana da bir tane verir misin?” dedim. Çağatay şaşırılmıştı. “Sen sigara içmezsin ki. Hatta nefret edersin?” demesi çok doğaldı. “Denemekten ne çıkar? Hiçbirimiz sonsuza kadar yaşamayacağız. Öldüğümde sigara da içmiştim derim” sözlerim sonrasında Çağatay’ın gözlerindeki şaşkınlığı unutamıyorum. Gözlerini benden ayırmadan paketten benim için de bir sigara çıkardı. Bana yavaşça uzattı ve “Başladın mı devamı gelir” dedi. Evet, kelimesi kelimesine tam olarak bunları söylemişti. Sigarayı yaktım ve içmeye başladım. Çok güzeldi. Başımda bir rahatlama oldu. Havuzdan ayrılana kadar başka sigara içmedim ama eve doğru giderken markete uğradım ve bir paket sigara satın aldım. O günden sonra her gün en

az bir paket sigara satın aldım. Çağatay haklıydı: Başladın mı devamı geliyordu.

Son bir nefes daha çekmek istedim. Olmadı. Sigarayı izmaritime kadar sömürmüştüm. Bu anı düşünmek istediğim tarzda bir anıydı. Ne mutluluk ne de acı veriyordu. Yatağıma geçtim ve oturmak ile yatmak arasında bir pozisyonda uzandım, ajandayı elime aldım. Geçen üç ay içerisinde ajandanın sadece sekiz sayfasını kullanmışım. O sayfalara da anlamlı şeyler yazmamışım. Daha çok toplantılarda önünüzdeki kâğıdın karalanması gibi doldurmuşum sayfaları. Boş bir sayfa bıraktım ve yeni boş sayfanın konusu belli oldu: “Dışarı çıksam mı?” Dışarı çıkmak için kendimi ikna etmek istiyordum. Sayfanın ortasına yukarıdan aşağıya bir çizgi çektim. Sol tarafın başına artı işareti, sağ tarafın başına da eksi işareti koydum. Bir türlü sevemediğim iş hayatının en basit değerlendirme metodunu kendim için uyguluyordum. Bunu fark ettiğimde yüzümde gülümseme oluştuğunu hissettim. En azından gülümsüyor gözüktüğümü düşündüm. Oysaki yüzümde hareket eden tek kas grubu bile olmamıştı.

Elim hep eksilerin yazılacağı alana giderken kafamın içerisinde aralıksız cümleler geçiyordu. Çoğu birbirinin benzeri cümlelerdi ve ana teması ölümdü. Sonunda direnmeyi bıraktım ve sağ tarafa ilk olarak büyük harflerle ‘ÖLÜM’ yazdım. Ölümden korkmanın doğal olduğu konusunda kendimi ikna ettim. Kalem ağzıma götürdüm ve yeniden ne yazacağımı düşünmeye başladım ama yazdığım ilk kelime sonrasında kafamın içerisinde bir boşluk oluştu. Sanki ölümden başka düşündüğüm başka bir şey yokmuş gibi. İlginç olan ise daima ölüm hakkında saplantılarımın olmadığına inanan birisi olmamdı. Kafamın içinde oluşan uyuşukluk hissi hoşuma gitti. Birkaç saniye sonra nihayet sayfanın sol tarafına geçmem gerektiğine karar verdim. Dışarıdan istediğim ne olabilirdi? Görebileceğim bir akrabam yoktu. Annemi ve babamı dört sene önce geçirdikleri kaza sonrasında kaybetmişim. Kardeşim yoktu. Yakın akrabalarım da başka şehirlerde yaşadığı için senede en fazla bir kez haber alıyordum. Geriye dostlar kalıyordu ki onlar için ne kadar risk alınmalıydı?

Sol tarafa mutlaka yazacak bir şeyim olmalıydı. Ölümden korkmamın tek sebebi yaşayabilmek miydi? Bu kadar basit olabilir miydi? Düşüncelerimin karıştığını hissettim, durakladım ve derin derin nefes almaya başladım. Daha gerçekçi düşünmem gerekiyordu. Yaşamam için neye ihtiyacım vardı? Evdeki erzak yeterliydi. Su, mum, konserve, sigara... Birden gözlerimin önünde bir yüz belirdi. En son bir sene önce gördüğüm bir yüz. Siyah düz uzun saçların altından fırlayacakmış gibi bakan iri gülen gözleri ve onların da altında kalın dudaklarıyla Elif’di. Bir ilişkinin bitmesi için önce başlaması gerekirdi. Ve Elif’le gerçekten bitirdiğimiz bir ilişki vardı. İki sene önce askerden döndükten sonra kendime dinlenmek için birkaç ay ayırmıştım. Dinlenmek yerine daha çok yorulacağım birkaç ay. Her gün kendimi başka bir mekânda başka arkadaşlarımla buluyordum. Artık kendime ayırdığım sürenin son günleriydi. Ziya’yla bir ev partisindeydik. Evdekilerin neredeyse hiçbirini tanı mıyorduk, oraya neden gittiğimizi de hatırlamıyorum. Gecenin ilerleyen saatlerinde ev, oradakiler için cazip gelmemeye başlayınca bir anda kendimizi Maslak’da bir discoda bulduk. İçerisi çok kalabalıktı. Her an hareket halinde en az bin kişinin bulunduğu mekânda müzik sesinden konuşulamıyordu. Bana söylenenlere kafamı bazen sağa sola bazen de yukarı aşağı sallayarak rastgele karşılıklar veriyordum, söylenenlerden bir kelime bile duymadan. Bu ortam beni iyice sıkınca soluğu barda aldım. Müşteriler rahat sipariş versinler diye müzik bar tarafında daha azdı.

İşte Elif’i ilk orada gördüm, barın arkasında siparişleri alırken. Sıra bana geldiğinde sadece gözlerinin içerisine bakıyordum. Elif’in ilk baştaki ‘hoş geldiniz’ gülümsemesi benim gözlerimle buluşunca gerçek bir gülümsemeye dönüştü. Kısa bir sessizlikten sonra ben de gülümseyerek “Görüşmemiz mümkün mü?” dedim. Duraksadı ve “Evet” dedi. Bu anın heyecanını daha çok yaşamak için hemen oradan ayrılmak istiyordum. Adını sorup telefonunu aldım ve “Yarın arayacağım” deyip bardan

uzaklaşmaya başladım. Daha on metre gitmemiştim ki dayanamadım ve kafamı bara doğru geri çevirdim. Gözlerimiz yine buluştu ve yine o gülümse yüzlerimizdeki yerini aldı. Kafamı yeniden geri çevirip, yürümeye devam ederken gözümün önünde halen o bakışı duruyordu. İstedğim anlamı yüklemeye yetecek kadar güzel bir bakıştı. Ziya'nın yanına geri döndüm, Ziya'yla sık sık yaşadığımız kısa ve öz konuşmalardan birisini yapmak üzere.

“Ziya, ben eve gidiyorum.”

“Daha yeni geldik be, Murat.”

“Boş ver. Yarın seni ararım” dedim ve discodan çıkıp bir taksiye binip hemen eve gittim. Eve vardığımda saat üç olmuştu. Saat altıya kadar oturdum. Üst üste sigara içip müzik dinledim. İçki içmiyordum, Elif'in yüzünü unutmaktan korkuyordum. Doğan güneşin canlılığına ilk kez kayıtsız kalıyordum. İçimdeki heyecan beni mutlu ediyordu. Daha önce de bu duyguyu hissetmişim ve böyle hissetmeyi seviyordum. Duygunun anlam kazanması için tek gereken bir 'başlangıç' olmasıydı. Bunun için de Elif'i saat kaçta arayacağımı düşünmeye başladım. Defalarca kurduğum hayaller sonrasında gece uyurken rüya bile görmedim. Hayallerimi tüketmekten mi korkuyordum? Keşke her sabahım o günün sabahı gibi olsaydı. Ve daha sonraki on ay boyunca yaşayacağım sabahlar gibi. Öğleden sonra saat üç gibi Elif'i aradım, telefonu dört kez çaldı ve açıldı. Akşam Taksim'de buluştuk ve ilk yemeğimizi yedik. Daha doğrusu konuşmaktan yemek yemeğe vakit kalmamıştı. Günün bitmesini istemiyordum. Bitecek olsa da tek tesellim bizi yeni bir günün bekliyor olmasıydı. Sonraki günler buluşmalarımızla geçerken ben ise bir yandan iş sorununu çözmeye çalışıyordum. Onun da durumu farklı değildi. Yeni mezun olmuştu ve iş arıyordu. Abisiyle oturuyorlardı ve part-time olarak barda çalışıyordu. Üç ay sonra ikimiz de iş bulmuştuk ve bu durum 'sorumluluk' dolu 'özgürlük' düşmanı günleri de beraberinde getirmişti.

En kötüsü nedir, bilir misiniz? Bittiğini fark etmenize rağmen halen takındığınız rolleri devam ettirmeniz. Altı ay sonra onun için ben bitmişim. Yalnızlığın diğer adıydı beraberliğimiz. Bana olan bakışlarında bardaki bir müşterinin değerini bile bulamıyordum. Son bir ay içerisinde azalan görüşmeler ve telefon konuşmaları sonrasında bir veda görüşmesi bile olmadan bitmişti. “Neden?” diye sorma gereği duymamıştım. Gözüken; artık insana değer verilmiyordu, değer biçiliyordu ve değerine göre de tüketiliyordu. Hissetmenin garantisi yoktu ve bundan böyle o aynı şekilde hissetmeyecekti. Bunu daha önceki beraberliklerim bana öğretmişti. Mutlu olmak için 'daima hatırlanacaklar' listesinin en üstündeki yerini almıştı.

Uzun zamandır geçmişe ait bir olayı düşünmemiştim. Hatta her hatırladığımda beni üzen bir olay şimdi beni mutlu ediyordu. İçinde mutluluk olan bir olayın kötü bitmesinin o olayı kötü yapmadığını ilk kez mi düşünüyordum? Duyduğum ses beni gerçeklere geri döndürdü. Bu ses kapı sesiydi. Birisi kapıya eliyle vuruyordu. Çok şiddetli değildi. Nedense paniklemedim. Sanırım halen içimde hatırladığım mutluluktan bir parça kalmıştı. Elimdeki ajandayı başucuma koydum. Bir saattir yazmak için açtığım sayfanın ortasında bir çizgi, sağında eksi işareti altında 'ÖLÜM' ve solunda artı işareti altında boşluk vardı. Analizimin başarısız olmadığını sayfaya biraz uzaktan bakınca anladım.

İKİNCİ BÖLÜM

Ses mi duyuyorum? Bu gördüklerimle ilgisi var mı? Neredeyim ben? Nasıl buraya geldim? Gecenin karanlığında uçsuz bucaksız arazide sadece kocaman bir çukur görüyorum.

Ses mi duyuyorum? Çukura doğru yaklaşan karaltılar görüyorum. Kucaklarında bir şey taşıyorlar. Karaltılar çukura doğru sonu gözükmeyen bir sıra oluşturdular. Çukura yaklaşmak üzereler. Çukur dikdörtgen şeklinde. Kırk metreye yirmi metre kadar. Çukurun derinliğini bulduğum yerden anlayamıyorum. Hareket edemiyorum. Sabit bir kameradan olayları seyreder gibiyim. Karaltılardan ilki çukurun başına yaklaştı ve kucağındakini şimdi daha net görebiliyorum. Tüm karaltıların kucaklarında cesetler var. Çürümüş gibiler. Cesetleri çukura atıyorlar. Cesedi atan karaltı bir anda yok oluyor. Nedense korkmuyorum. Orada daha fazla durmak istiyorum. Çukur dolmak bilmiyor. Sonsuz bir ölüm seremonisine tanıklık ediyorum.

Ses mi duyuyorum? Birden gözlerimi açıyorum. Bu çalan kapı zilin sesi. İlk kez böyle bir rüya görüyorum. Umarım bir daha bu rüyayı görmem. Her sene en az bir kez gördüğüm iki rüyam vardır. Onlara eklenecek üçüncüsü lütfen bu olmasın. Diğer ikisinde de korkuyorum ama bu ölüm seremonisinin yanında çok masum kalırlar. İlkinde; bir tepeden aşağıya doğru yürüyorum, birden dengemi kaybedip hızlanarak koşmaya başlıyorum. İkincisinde ise tek dersten üniversiteyi bitirememişim, aradan seneler geçmiş ve o dersin bütünlemesini kaçırmamak için okula yetişmeye çalışıyorum. Bu rüyaların asla sonunu göremedim.

“Pazar sabahı gelen kim olabilir ki?” sorusunu sesli olarak söyleyerek kapıyı açtım.

“Ziya? Hayırdır bu saatte ne işin var?”

“Murat, ağaç ettin beni kapıda kardeşim.”

“Hiç sorma, hani gerçek gibi rüyalar vardır ya. Öyle bir rüya görüyordum.”

“Dün gece takıldığımız piliçleri mi görüyordun yoksa?”

“Keşke onlar olsaydı. İnsanın içini daraltan bir rüyaydı.”

“Aman, iç daraltıcı bir rüya dinleyecek hiç halim yok. Şu televizyonu açsana. ‘Ben Yerim’ başlıyor.”

Ziya'nın ‘Ben Yerim’ yarışma programının nasıl fanatik bir takipçisi olduğunu anlayamıyordum. Televizyon eleştirmenlerine göre de şu an televizyondaki en düzeyli yarışma programı buymuş! Yarışmacılar sürekli bir şeyler yiyorlar. Geçen hafta Ziya geldiğinde mecburen seyretmek zorunda kalmıştım. Yarışmacılardan sırasıyla on tane sosisli sandviç, yirmi dilim kalın hamurlu pizza ve son olarak da otuz tane kakaolu puding yemeleri istendi. Beş yarışmacı da bu saydıklarımı yemeyi başardılar. En çabuk yiyen yarışmayı kazandı ve bir sene boyunca ücretsiz sosisli sandviç, pizza ve puding sipariş etme hakkı kazandı!

“Ziya, geç şu salak yarışma programını. Saat öğlen on iki oluyor. Haberlere bakalım.”

“Haberlere baksak ne olacak?”

“Boş ver işte. Aç bakalım. Dünyada neler oluyor bilsek zararı mı olur?”

“Tamam, tamam, açıyorum ama faydasının da olmayacağını şimdiden söyleyeyim.”

Esasında Ziya'nın son söylediklerine hak veriyordum. Haberlerin faydası olmayacaktı ama yine de ne olup bittiğini bilmek iyidir.

İlk haber dün gece Norveç'te düşen uçakla ilgiliydi. Ceset arama çalışmaları devam ediyormuş ve henüz kurtulan olmamış. İkinci haber ise yaşanması olası ekonomik krizin sinyallerini anlatıyordu. Üçüncü haber Kayseri'de cinnnet geçiren babanın gerçekleştirdiği infazlardı.

“Sırada ‘Satır Başları’ var.“

Spikerin bu anonsu birazdan spor haberlerinin başlayacağını müjdeliyordu. Öğle haberleri olduğu için üç veya dört habere geniş yer ayrıldıktan sonra diğer haberler birkaç cümleyle geçiştiriliyordu. Spiker güler yüzle haberleri sunmaya devam etti: “Salgın yayılmaya devam ediyor. İlk olarak on gün önce dünyanın farklı bölgelerinden gelen ölüm haberlerine yenileri ekleniyor. Dünya Sağlık Örgütü’nün henüz açıklama yapmaması soru işaretlerini artırıyor.”

“Ziya, ne diyorsun bu olaya?”

“Ne diyeyim ki? Şimdi adamlar yarışmada neler yediler acaba?”

“Yapma, Ziya! Millet sapır sapır ölüyor diyorlar.”

“Gözümle görmeden inanmam.”

“Sen halen işin şakasındasın.”

Beklenen oldu ve yarışma programını seyretmeye başladık. Bir yandan da Ziya’nın dün gece tanıştığımız kızlarla akşam buluşma ısrarları devam ediyordu. “Boş ver, Ziya. Kızları arama. Gideksen de ben yokum” dedim. “Senin aklında hala Elif var, değil mi? Yoksa şu kursta tanıştığın Dilek mi?” diyerek Ziya olayı her zamanki bakış açısıyla özetlemişti. “Yarın yeni açılacak Yeşil AVM’nin internet platformlarını yönetime sunacağım. Sunumun üzerinde çalışmam gerekiyor” derken bahane üretmiyordum. Gerçekten de bir senedir çalıştığım iş yerinde ilk kez yönetime sunum yapacaktım ve heyecanlıydım.

‘Ben Yerim’ programı ise bitmek üzereydi. Kasımpaşa’dan katılan bir adam Ziya’nın dediğine göre yarışma rekorlarını altüst eden bir performans sergiliyordu. Midem bulanmaya başladı. Tuvalete yüzümü yıkamaya gittim. Döndüğümde Ziya ayaklanmıştı. Gülerek “Bana müsaade. Senden bugün iş çıkmaz, Murat” dedi ve evden ayrıldı. Esasında doğru söylüyordu. Benden iş çıkmazdı. Sunumu kontrol etmem en fazla bir saatimi alırdı ama ben dün gece tanıştığımız kızlarla görüşmek istemiyordum. Sebebini de bilmiyordum. Ziya doğru söylüyor olabilir miydi? Aklımda birisi mi vardı? Sanırım insanın ruh halinde bir sıralama var. Âşık olmak, acı çekmek ve kayıtsız kalmak. Bu üçlemeden bir döngü olması da pek kolay gözüküyor.

Ziya gittikten sonra aklıma takılan üçleme döngüsü üzerinde düşünmek neredeyse akşama kadar sürdü. Birbiri ardına üçlemeye dair tezler oluşturup, yıkıyordum. Her oluşturduğum yeni üçleme sonrasında doğruya daha çok yaklaştığıma kanaat getiriyordum. O esnada farkında olmadan başka bir üçlemeyi yaşamaya başlıyordum. Tezi oluştur, tezi geliştir ve tezi çürüt. Daha sonra yeni bir tez oluştur, bu tezi de geliştir ve sonrasında çürüt. Kendimi tatmin eden bir duygu seviyesine gelince Ziya’ya dediğim gibi sunuma bakmaya başladım. Sunum on dört slayttan oluşuyordu. Okulda öğretmenlerim iyi bir sunumun az ve öz görsel-yazı grubundan oluşması gerektiğini öğretmişti. Denilenleri harfiyen yerine getirmiştım. Bakalım büyük patronlar beğenecekler miydi?

Dizüstü bilgisayarımı kapadığımda saat daha akşam yedi buçuktu. Acaba Ziya’yı dinleyip kızlarla mı buluşsaydık? Gece tanıştığımız kızlardan sarışın olan bana ilgi göstermişti. Adı Açelya’ydı. Esmerleri beğenmeme rağmen şansım sarışınlardan yana iyiydi. On kişiden en az dokuzu bu kıza ‘Güzel’ derdi. Ben de güzel olduğumu düşünüyorum ama neden içimde bir heyecan hissetmedim? İlişkileri de kadınların başlattıklarını düşünecek olursak Açelya’nın gösterdiği ilgi bir başlangıç için fazlasıyla yeterli olurdu. Denemekten zarar çıkmaz. Ben en iyisi kızlarla buluşma işi için Ziya’yı arayayım. Zaten o dünden razı olur ve organizasyon için hiç uğraşmam. Ziya’yı arayıp müjdeli haberi verdim. On dakika sonra Ziya geri aradı ve saat dokuzda kızlarla Beşiktaş Çarşı’da yemek için buluşacağımızı söyledi. Buluşma yerinin evime yakın olması beni memnun etmişti. Evden çıktıktan sonra en fazla on dakika yürüyecektim. Hemen hazırlanmaya başlamama gerek yoktu. Televizyonu açıp akşam haberlerini

seyretmeye başladım. Salgın haberi bu sefer üçüncü haber olarak verildi. Artık ana haber konusu olmuştu. Türkiye’de de gözüktüğüne dair iddialar vardı. Aniden başlayan yüksek ateş kısa sürede insanın bilincini kapıyor ve yirmi dört saat ile doksan altı saat arasında da öldürüyordu. Tarihin sayılı salgınlarından birisi olma yolunda ilerleyen salgına bir isim de verilmişti: Dünya Gribi.

Artık hazırlanma vakti gelmişti, hazır olduğumda aynanın karşısına son bir kez geçtim. Saçlarım ilk kez bu kadar uzundu. Son bir aydır toplamaya bile başlamıştım. Bu saçta sakal yakışır mıydı? Yakışsa bile iş yerlerinin ‘tüysüzlük’ prensibi karşıma çıkardı. Siyah saçlarımın arasındaki tek beyaz tel saç gözüme çarptı. Tam elim isyankar beyazı koparmaya doğru giderken vazgeçtim. Ne gerek var. Bir gün hepsi beyazlayacak. İlk yolcuya iyi davranayım. Mavi gömleğimin üstten kaç düğmesini açık bırakayım? Önce en üstteki açık giderim. Sohbetin durumuna göre bir tane daha açarım. Bugün hepsinin açılması zayıf bir ihtimal.

Daireden çıktıktan sonra şanslı olduğumu düşündüm çünkü beş katlı apartmanın tek asansörü benim katımda bekliyordu. Asansöre bindikten sonra aynaya bakmaya başladım. Saçları uzatmak iyi bir fikirdi. Kıyafet seçimim de başarılıydı. Daha iki kat inmemiştim ki asansör yavaşladı ve üçüncü katta durdu. Genelde pek hareketli bir apartman olmadığı için asansörde başkalarına denk gelmezdim ve bu durumdan da memnundum. Daracık bir küp içerisinde birbirini tanımayan insanların birbirlerini görmezden gelerek geçirdikleri süre sinir bozucuydu. Asansör kapısı açılırken elimi cep telefonuma doğru götürdüm. Oyalanıyor gibi gözükmek istiyordum. Kapı açıldı ve içeriye orta boylarda yirmilerinin ortasında bir kadın bindi. Kadın güzeldi. Gayri ihtiyari göz göze geldik ve birbirimize gülümsedik. Kızıl kısa saçları ve renkli gözleri vardı ama gözlerinin ne renk olduğunu anlayamadan zemin kata varmıştık. Kadın sonradan bindiği için kapıdan ilk inen de o oldu. Aksanlı bir şekilde “İyi akşamlar” dedi. Kadın yabancıydı. Ben de “İyi akşamlar” dedim ve o asansördeyken telefonuma hiç bakmadığımı fark ettim. Demek ki bazen asansörler işe de yarayabiliyormuş. Umarım bizim apartmanda oturuyordur. Geçen hafta üçüncü kattan taşınanlar olmuştu. Onların yerine gelen yeni kiracıdır. Yalnız mı yaşıyor?

Apartmentandan çıktıktan sonra kızıl kadını düşünmeyi bıraktım. Şimdi geceye konsantre olmalıydım. Restorana ilk varan bendim. Düzenli olarak gittiğim bir restoran olduğu için garsonların gösterdikleri gereksiz yakınlık ve ilgiden sonra her zamanki masama geçtim. “Dört kişi olacağız” demiştim ki yan masadan yüksek sesle “Siktir!” cümlesi duyuldu. Rahatsız etmeyecek bakışlarla sesin yükseldiği yan masaya baktım. Az önceki yüksek bağıriş yerini neredeyse fısıldaşmalara bırakmıştı. İki kız karşılıklı oturuyorlardı. Kızlara belli belirsiz bakmaya çalışırken ne konuştuklarını da anlamaya çalışıyordum. Küfür eden kız hararetle şekilde karşısındakini cümle bombardımanına tutmaya başladı. Karşısındaki kız ise ilgili bir şekilde arada onu teselli edici cümleler kuruyordu. İki kızın tavırları onları olması gerektiğinden daha ilgi çekici bir seviyeye taşımıştı. Birden yeniden “Siktir!” cümlesi yükseldi. Şikâyetleri bitmeyen küfürbaz kız ne yaparsa yapsın bana çekici gelmiyordu. Şikâyetleri bıkmadan dinleyen kız ise gittikçe gözüme daha güzel gözüküyordu. Tam bu ilginç ikiliye odaklanmaya başlamışken Ziya ve kızların bana doğru yaklaştığını gördüm. “Merhaba”lardan sonra kızların masaya nasıl oturacağını gözlemeye başladım. Ziya bu konularda uyanıktı, kızların arkasında bekliyordu ki önce kızlar otursun. Böylece seçimler belli olacaktı. Tahmin ettiğim gibi benim karşıma Açelya oturdu, arkadaşı Nil de onun yanına.

Rakı masasında sohbet başladıktan bir saat sonra ortaya yapılan konuşmalar artık ikili sohbete dönmüştü. Yan masadan ise periyodik olarak “Siktir!” kelimesi gelmeye devam ediyordu. Açelya bitirdiği üniversitede akademik kariyer yapmak istiyordu. Açelya ve benim konumuz hayatta ne yapmak istediklerimiz üzerineyken Nil ve Ziya ise yeni açılan mekânları birbirlerine anlatıyorlardı. ‘Yeni açılan mekân’ konusu

bir çift için güzel bir konuydu. Amaç çok netti: Bir sonraki buluşmayı nerede yapalım?

“Üniversitede kalmak biraz hayattan uzak kalmak değil mi?”

“Hiç böyle düşünmemiştim. Bu benim liseden beri gerçekleştirmek istediğim hayalim. Neden hayattan uzak kalmak olsun ki?”

“Hayatı mücadelesiz yaşamak gibi geliyor.”

“Hayatı mücadelesiz de yaşayabilirsin. Sadece yaşamak varken mücadeleye ne gerek var ki?”

Soruma gelen soru beni şaşırtmıştı. Yaşamak varken mücadeleyi mi savunacaktım. “Yaşamın içerisinde mücadele yok mudur?” gibi basit bir yorum yapabildim. Açelya nefes almadan cevap vermeye başladı. Kafamda kurduğum tezler ve üçlemeler hep mücadele saplantımın eseri miydi? “Yaşamında mücadeleye gerek olup olmaması önemli. Ben şanslıyım ve yaşamının mücadelesiz versiyonunu tercih ettim. Buna imkânı varken birisinin hayatını mücadeleyle doldurması ise egosundandır.”

Açelya'nın son sözlerine “Haklısın” dedim ve kısa bir sessizlik oluştu. Bakışlarımız birbirleriyle buluşuyordu ama bizi birbirimize çekmiyordu. Mantık devreye girmişti. Ne zaman bir kadın ve erkek arasına mantık girse o zaman iki farklı cins oldukları ortaya çıkıyordu.

“Bizim dışımızdaki faktörlerin etkisini de unutmamalıyız, Açelya. Mesela günlerdir haberlerde konuşulan salgın gibi. Salgının yaşandığı yerlerde insanlar farkında olmadan mücadeleye giriyorlardır.”

“İki kavramı kıyaslarken olağandışı etkenlerle sonuca varmak seni gerçekten daha uzağa götürür.”

Bu kız gerçekten iyiydi. Dedikleri mantıklıydı, hem kulağa hem de beyine anlamlı mesajlar gönderiyordu. Mantık faktörünü bu gece istemiyordum. Bir yandan da onun başka konularda yorumlarını merak ediyordum. Orta bir yol bulmalıydım ve çabuk olmalıydım. Bakışlarımızı birbirine çekecek bir konu. Ağzımdan “Kaç kez âşık oldun?” sorusu çıktı. Yeterli elektriği yakalayamayan bir kadın ve bir erkek için gerekli ortamı sağlama ihtimali yüksek olan bir soruydu. “Kaç kez mi âşık oldum? Önemi yok ki. Keşke her gün âşık olabilsek, değil mi?” demesi beni daha da şaşırtmıştı. Bu kız hayata benim baktığım yerden bakmıyordu. Her nereden bakıyorsa da daima güzel şeyler görüyordu. Açelya'nın son sözlerine cevapsız kalmayı tercih ettim. Başımı “Evet” der gibi yukarı aşağı salladım ve içkimden bir yudum aldım. İçkimi masaya bıraktım ve elim yakama doğru gitti. Yakamdan ikinci düğmeyi de açtım. Birden aklıma asansördeki kadın geldi. Kızıl kısa saçların birisine bu kadar çok yakışabileceğini düşünmezdim. Bakışlarım boşluğa bakmaya başlamıştı ki, bu duruşuma Ziya kayıtsız kalmadı.

“Murat, iyi misin? Nerelere daldın?”

“Yok, iyiyim. Yarın şirkette bir sunumum var da, aklıma geldi birden.”

Konuyu yarın başlayacak yeni iş haftasına getirmeme İnci'den de destek geldi: “Saat kaç oldu? Oooo, on bir buçuk olmuş. Pazar gecesi için geç sayılır. Kalkalım mı?”

“Olur” cevabım Ziya'nın hoşuna gitmedi. Bunu yaptığı yorumla da ortaya koydu. “Kızlar ben sizi evlerinize taksiyle bırakırım” dedi. Kızların itirazları eşliğinde hesabı Ziya'yla ödedik. Biz kalkarken yan masadaki ikili ilk gördüğüm şekilde monologlarına devam ediyorlardı. Masada onlara sadece ben mi dikkat etmişim? Ziya ve kızları uğurlamak için Beşiktaş Çarşı'nın Akaretler tarafına beraber yürüdük. Yolda Açelya yavaşça koluma girdi. Hoşuma gitmişti. Dışarıdan bizi görenlerin ‘mükemmel çift’ diye isimlendirmeleri olasıydı. Daha güzeli vedalaşırken oldu. Tam Açelya'yı yanağından öpecektim ki o yanağım ile dudağımın arasından bir yerden beni öptü. Dudaklarının ıslaklığı dudağımın ucuna değmişti. Tahrik ediciydi. Gözlerimi gözlerine götürdüğümde bu sefer bakışlarımız birbirini çekiyordu. “Görüşürüz” dedi. “Görüreceğiz” dedim. Taksiye bindiler ve Şişli'ye doğru hareket ettiler. Ziya onları Şişli'de ayrı ayrı evlerine bıraktıktan sonra Mecidiyeköy'e kendi evine geçecekti. Eve varmadan dayanamayıp

beni yoldan arayacağına bahse girerdim ki öyle de oldu.

“Murat, daha otursaydık be oğlum?”

“Haklısın ama yarın iş yerinde benim için önemli bir gün var.”

“Açelya’dan hoşlandın mı?”

“Neden sordun ki?”

“Beraber ikili olursak işler daha kolay ilerler. Benim Nil’le fena gitmiyor. Açelya da sana yanık gibi.”

“Hoş kız. Neden olmasın? Yine hep beraber buluşuruz. Sonra da kendi yollarımızı çizimiz.”

Birkaç cümle daha ettikten sonra telefonu kapadık. Eve yaklaşmıştım ve aklıma yan masadaki ikili geldi. Şikâyetçi olan kızın hikâyesi anladığım kadarıyla ihanet soslu bir ayrılık hikâyesiydi. Anlamadığım ise şikâyetleri bitmeyen kızın yaşadığı ilişkinin son sürecini neden sadece acıyla doldurmuş olduğuydu. Karşısındaki arkadaşına ise inanmamıştım. Saatlerce karşılıklı oturan iki kızdan birisinin neredeyse tamamen sessiz kalıp karşısındakini dinleyip, sürekli teselli edici davrandığına ilk kez tanık olmuşum. ‘Şikâyetçi ve tesellici’ ikiliyi daha seyretmek isterdim. Apartmandan içeri girerken aklıma kızıl saçlı kadın geldi. Acaba nereliydi? Muhtemelen Rus’du. Âşık olmak için yaşıyor gibiydim. Çok mu çabuk âşık oluyordum? Ya da bu hissettiklerim aşk değil miydi? Ne fark eder. Sonuçta şu an aklımda o vardı.

Asansöre binerken apartman her zamanki gibi sessizdi. Üçüncü kata gelirken asansörün durmasını ve onun binmesini istedim. Asansör üçüncü kata geldi, durmadı. Daha sonra dört ve sonrasında da beşinci kata durmadan çıktı. Eve girdikten sonra üzerimdekileri çıkardım ve şortumu giydim. Alkolün de etkisiyle içerisini sıcak hissediyordum. Buzdolabını açtım ve bir bira aldım. Sabah için sorun yaratabilecek bir hareketti ama yaşadıklarım mutlu olmam için yeterliydi. Bir tarafta asansördeki gizemli kadın ve öteki tarafta da bana kendisini sunmaya hazır güzel bir kadın. Sigarayı azaltmaya çalışıyordum. Yine de şimdi bir sigara yakma vaktiydi. Yaşadıklarımı fazla mı anlamlandırırıyordum? Düşünmeden duramıyordum. Asansördeki Açelya, yemeğe gittiği kız ise kızıl saçlı kadın olsaydı hangisini arzuluyacaktım? Acısız aşkları sevmeye alışmamıştım.

Gece rüya görmedim. Sabah alarm çalmadan uyandım ve birbirine benzeyen günlerden birisine daha dahil olmak için hazırlanmalıydım. Birbirlerini tanımayan insanların ‘iş’ adı altında toplandıkları yere gitme vaktiydi. Sunum için takım elbise giydim, aynada kendime baktım. Yakışmıştı ama düşüncem sabitti: “Yine de her gün takım elbise giymek istemem.”

Beşiktaş’dan Kadıköy’e geçmek için yedi kırk beş vapuruna bindim. Eylül ayı gelmişti. Geride kalan yaz aylarının sıcak günlerinin belli belirsiz kendisini hatırlattığı günlerden birisiydi. Vapurda geçen zamanı seviyordum. Arada yolcuları seyrederek arada da telefonda haberlere bakardım. Bu sefer öyle olmadı. Yolculuk boyunca sunuma baktım. Kabul etmesem de yaptığım çalışmanın takdir edilmeme stresini yaşıyordum. Ne kadar garip? Yaptığım çalışmanın nasıl değerlendirileceğini bilemiyorum. Genel müdür o gün işe sinirli gelirse, sırf hırsını çıkarmak için şirkete önemli bir katkı sağlayacak bir projeyi kabul etmeyebilir. Peşinden de yalakaları kendi fikirlerini söylemek yerine onu destekler ve kendi duygularından yoksun yorumlar yapabilirler. İşte buna ‘sistem’ deniyor. En baştağının ne isterse onun olduğu bir dünya. Geride kalanların birer piyon kadar bile hareket alanı yok!

Vapurdan indikten on iki dakika sonra şirketteydim. Bu arada geçen sürede yürümek iyi gelmişti. Ofise girmeden kapıda bir sigara içtim. Sigaram bittiğinde içeri girmek için hazırdım. Donuk tonda “Günaydın” ve “İyi haftalar” diyenlerin kortejinin önünden geçtikten sonra masamdaki yerimi aldım. Toplantının başlamasına bir saat vardı. Haftalık programımı kontrol etmeye başladım. Şimdiden sıkılmıştım. Ofis beni

boğuyordu. Sıra mailleri kontrol etmeye gelmişti ki karşımdaki sandalyeye Ege oturdu. Ege'nin amacı belliydi. Dedikodu ve gülecek konulardan oluşan bir diyalog.

“Duydunuz mu, Murat Bey?”

“Neyi duydum mu?”

“Bugün şirkete salgından dolayı gelemeyenler olmuş.”

“Kim mesela?”

“Siz öğlene kadar kimler olduğunuzu bulmaya çalışın, ben size öğle yemeğinde detaylı bir açıklama yaparım.”

Ege olmasa muhtemelen şirkette olup bitenlerden hiç haberim olmayacaktı. Bu çocuğa daha çok iş versinler. Zaten bir tasarım firmasında iş güvenlik uzman yardımcısı ne iş yapar ki? Sunumun başlamasına on dakika kalmıştı. En iyisi toplantı odasına geçip, hazırlıklara başlamak. “Ege, birazdan toplantım var. Bana müsaade” dedim. Yerimden kalktığımda Ege halen konuşuyordu. “Murat Bey, bari siz toplantı adamı olmayın.”

Toplantı odasına ilk gelen bendim. Toplantıda toplam yedi kişi olacaktık. Projektörü açtım ve sunumu ekrana verip katılımcıları beklemeye başladım. Katılımcılardan ilk gelen tasarım ekibinden Bülent oldu. Bülent'le beraber hazırladığımız projeler olmuştu. Tasarım ekibinden başka katılacak personel olmayacaktı. Diğer tüm katılımcılar daha yüksek mevkilerdendi. Saatime baktığımda toplantıya daha beş dakika vardı. Sırasıyla tasarım ekip direktörü, proje direktörü, pazarlama direktörü toplantı odasında her zamanki yerlerini aldılar. Bağlı olduğum departman olan tasarım departmanının ekip direktörü Can Bey'le göz göze geldik. Her şey yolunda der gibi bir bakışla benimle temas kurdu. Cesaret verici bir hareketti. Can Bey fazla konuşkan birisi olmadığı için bu bakışı onun benim için yapabileceği en anlamlı hareketti. Tam toplantının başlama saati geldiğinde odadan içeriye genel müdür yardımcısı Hülya Hanım girdi. Tek gelmeyen genel müdür Rıza Bey olmuştu. Hülya Hanım yerine geçtikten sonra odadakilere baktı ve tek eksiğin Rıza Bey olduğunu fark edince konuşmaya başladı. “Arkadaşlar, Rıza Bey son anda çıkan özel bir işi sebebiyle bugün şirkete gelmeyecek. Biz yine de daha önce planlandığı gibi toplantımızı yapacağız” dedi.

Hülya Hanım'ın sözleri odadaki herkeste şaşkınlık yaratmıştı. Bir buçuk senedir çalıştığım firmada Rıza Bey'in izinli veya tatilde olduğunu hiç hatırlamıyordum. Ege'nin söz ettiği hastalardan birisi Rıza Bey olabilir miydi? Rıza Bey'siz bu ilk toplantı tüm katılımcılar için farklı bir deneyim olacaktı. İlk kez kendi kararlarını beyan etmeleri gerekecekti. Umarım top çevirip, boş yorumlar yapıp kararı tamamen toplantıya katılamayacak olan Rıza Bey'e bırakmazlar. Hülya Hanım konuşmasına devam etti. “Murat Bey, sunumunuza başlayabilirsiniz.”

Yerimden kalkıp sunum perdesinin yanına yürüdüm. Elimi cebime attığımda projektörün kumandasını masada unuttuğumu fark ettim. Bu durumu anlayan Bülent devreye girdi ve kumandayı bana uzattı. Artık sıra bendeydi. Rıza Bey toplantıda olmasa da yine de bu sunum şirketteki geleceğim için önemliydi. “Öncelikle tüm katılımcılara teşekkür ederim. Sunum sırasında sorularınızı paylaşmanızdan memnuniyet duyarım” diyerek başlangıcı yaptım ve kumandanın tuşuna basıp sunumu açtım. Perdede Yeşil AVM için bulduğum slogan yazıyordu: “Yeni Bir Hayat Sizi Bekliyor”

Sloganı yüksek sesle okumuştum ki toplantı odasının kapısı çaldı. Daha önce katıldığım toplantılarda toplantı başladıktan sonra kapının çaldığı olmamıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kapıya doğru ilerlerken gelen kişi aynı tempoda kapıya vurmaya devam ediyordu. Kapıyı çalmak ile çalmamak arasında kararsızlık yaşayan bir ruh haliyle. Gelen kişi hakkında hiçbir tahminim yoktu. Bir tuzak olabilir miydi? Davetsiz misafirin kim olduğunu anlamak için kapı deliğinden bakmaktan başka seçeneğim yoktu. İçimdeki merak korkuyu heyecana çevirmişti. Kapı deliğinden baktığımda gözlerime inanmadım. Bu asansördeki kızıl saçlı kadındı. Tek başınaydı. Yine de emin olmalıydım. “Kim o?” diye sordum. Kısık bir sesle “Üçüncü kat komşunuzum” dedi. Kapıyı açarken bir yandan da delikten bakmaya devam ediyordum. Kız sadece kapıya bakıyordu, bakışları donuktu. Eğer onu tehdit eden bir durum olsaydı çevresine de bakınmalıydı. Bu içimi biraz rahatlattı. Kapıyı açmama beraber içeri girmesi bir oldu. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim” demeye başladı. O sırada ben de kapıyı kilitledim ve “İyi misin?” diye sorabildim.

“Bilemiyorum, Murat”

“Adımı nereden biliyorsun?”

“Zilde yazıyor. Benim adım da Natalie.”

Tahmin ettiğim gibi yabancı uyukluydu. Mum ışıklarına yakın bir yere geçip oturdum. Aç olup olmadığını sorduğumda su istemekle yetindi. Saçları geçen üç ay içerisinde biraz uzamıştı ve tüm bakımsızlığına rağmen halen çok güzel gözüküyordu. Suyunu yavaşça içti ve anlatmaya başladı. “Artık yalnız kalmak istemiyorum. Bu ölümden bile daha kötü” dedikten sonra sesi kısalmaya başladı. Artık dedikleri duyulmuyordu. Birkaç cümle daha söyledi ve gözleri kapanmaya başladı. Gözleri kapanır kapanmaz oturduğu koltuğa yığıldı kaldı. Bayılmıştı. Yanına yaklaşıp, nefesini ve ateşini kontrol ettim. Sorun yoktu. Son enerjisiyle bana kadar gelebilmişti. Onu kucağıma alıp kendi yatağıma yatırdım. Gözlerinde gördüğüm donukluk yüzünde halen duruyordu.

Ben de yan odaya geçtim. Çok soğuktu. Üzerime ikinci bir kazak giydim. Mumların ışığı çok az geliyordu ve ısıtmaya yetmiyordu. Bu odanın dışarıya bakan penceresi olduğu için mum koymamalıydım. Kanepeye yattım ve battaniyenin altına girdim. Şaşkındım. Bir ay sonra ilk kez birkaç cümle olsa da birisiyle konuşmuşum. Hem de asansördeki kızıl saçlı kadınla konuşmuşum. Onu asansörden sonra bir daha görmemişim. Hatırladığımdan daha da güzelmış. Neden bana gelmiş olabilir ki?

O gece ara ara uyuyabildim, bu durumdan şikâyetçi de değildim. Sabaha kadar üç kez kalkıp Natalie’yi kontrol ettim. Kıpırdamadan uyuyordu. Son kontrolümden iki saat sonra artık uyumama imkân yoktu, Natalie’nin uyanmasını bekledim. Yanına gitmemek için kendimi zor tutuyordum. Önce yatağın gıcırta sesini sonra da Natalie’nin ayak seslerini duydum. “Natalie?” diye seslendim. Natalie “Günaydın, Murat” diyerek benim olduğum odaya geldi. “Bu oda çok soğukmuş” demesi beni şaşırtmadı. Kış her geçen sabah daha çok soğuğu beraberinde getiriyordu. “Mumların olduğu odaya geçelim” dedim.

Uyumak Natalie’ye iyi gelmişti. Bakışlarındaki donukluk kaybolmuştu. Ona sormak istediğim çok soru vardı. Natalie’yi ve son üç ayda yaşadıklarını merak ediyordum. “Seni de rahatsız ettim ama apartmanda başkasına gitmek istemedim” demesini önce anlayamadım. Natalie anlattıkça Natalie’nin güzelliğine diğer komşuların bakışlarının daha iştahlı olduğu ortaya çıktı. “Sen o gece asansörde bana iyi birisi gibi gözük müştün” demesiyle neden tercih edildiğimi kısmen de olsa anladım. Tüm gece düşündüğüm soruların ilkinin sordum; “Üç aydır evden ilk kez mi çıktın?” “Evet. Son iki haftadır da yalnızım. Mustafa vardı ama öldü” cevabı daha çok soruyu da beraberinde getirdi.

“Bilezik yüzünden mi öldü?”

“Evet. Ölüşünü yakından görmek çok kötüydü. Alarm bittikten sonra kaskatı

olmaya başladı. Yayılan sıcaklıkla birlikte sanki kömürleşiyordu ve bu yirmi saniye kadar sürdü. Sonrasında ise geriye kalan yerdeki simsiyah toz kümesiydi.”

Natalie'nin anlattıklarına dışarıya çıktığım zamanlarda tanıklık etmişim. Aynen dediği gibi oluyordu. Alarm bittikten sonra eğer ölüm sizi seçtiyse önce cansız bir heykel oluveriyorsunuz. Sonra sıcaklık sanki sizi kızartıyor ve toz haline gelene kadar yakmaya devam ediyor. Bir keresinde beş-altı yaşlarında bir çocuğun annesi olduğunu düşündüğüm kadının ölüm süreci başladığında çocuğun annesine sarıldığını görmüştüm. Çocuğun da sonu aynı olmuştu. O sıcaklık çocuğu da annesiyle aynı sona sürüklemişti.

Uzun zamandır birisiyle konuşmayan iki kişinin konuşması beklenenden daha yavaş ve durağan oluyordu. Natalie'nin Türkçesi çok iyiydi ama anlatma konusunda çekingendi. Anlatacakları konusunda seçici olması dikkatimi çekti ve sorularıma devam etmemeye karar verdim. Natalie daha çok son iki haftadır yaşadığı korku dolu anları anlatıyordu. Yalnızlığın onu ne kadar rahatsız ettiğini. Bu konu devam ettikçe kendimi düşünmeye başladım. Yalnız olmak benim için asla sorun olmamıştı. Çoğu zaman yalnız kalmak için özel bir çaba bile sarf ederdim. İşim olmadığı zamanlarda davet edildiğim yerlere gitmemek için bazen bahaneler söylediğim de olurdu. Tek çocuk olarak büyümüş olduğum için yalnızlık en iyi arkadaşım olabilir miydi? Pek içime sinen bir cevap olmasa da belli bir dayanağı vardı. Natalie'nin kendisini tekrarlayan konuşmasının arasına girdim ve “Senin kardeşin var mı?” sorusu aniden ağzımdan çıktı. Konunun değişmesinden Natalie de memnun olmuş gibiydi. “Hayır yok” cevabı yalnızlığa olan düşkünlüğümlle ilgili başka bir tez gerektiriyordu. Daha çok bir ara tez. Kadın ve erkek farklılığı her yerde kendisini gösteriyordu sonucuna vardım.

Natalie oturduğu yerden biraz doğruldu ve elini cebine götürdü. Cebinden çıkardığı şey karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Natalie'nin elinde bir mekanik saat vardı. Zinciri kopuk bir köstekli saat. Natalie saate baktı ve “Saat tam öğlen olmuş” dedi. Cevap vermediğimi görünce bana baktı ve yüzümdeki şaşkınlığı fark etti. “Bende mekanik saat olmasına şaşırдын sanırım. Zamanı takip edemediğim için Mustafa delireceğimden korkuyordu. O bunu bana dışarıdan bulup getirdi” cümlesinin arkasından Mustafa'yı tanıyabileceğim başka ipuçları gelmeye devam etti. “Mustafa'nın daima iyi bağlantıları olmuştu. Zaten onlara güvenip ölene kadar da haftada iki kere dışarı çıkmaya devam etmişti” dedi. Artık benim için zamanı yakalama anı gelmişti.

“Bugünün tarihi ne?”

“17 aralık ve iki gün sonra bilezik ölümlerinin başlangıcının yüzüncü günü olacak.”

Tarihi bilmek kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Tarihi bilip bilmemek arasında nasıl bu kadar büyük bir fark olabilirdi? Zamanın içindeki kaybolmuşluğum yok olmuştu ve kendimi hayata ait hissediyordum. Hem de bu iğrenç hayata ait olmak mutlu etmişti. Acaba Natalie mekanik saatine kavuşmadan önce nasıl hissediyordu? Bunu ona sordum. Anlatmaya çalışırken dün gece kapıdan içeri girdiği yüz ifadesini yeniden karşımda gördüm. O da nasıl gözüküğünü anlamış olmalı ki daha cümlesi bitmeden aynı cümle içerisinde başka bir şey anlatmaya başladı. Mustafa'nın ona anlattıklarıyla ilgili. Mustafa ölmeden önce son kez dışarıya çıkıp geldikten sonra çek-çek çetesiyle ilgili duyduklarını Natalie'yle paylaşmış. Natalie'nin anlattıklarına göre çek-çek çetesinin insanları kaçırmaları zannedildiği gibi sadece zorbalık için değilmiş. Bu eşkıya tayfasını adam kaçırmaları için kiralayanlar varmış. Kaçırılanlar kiralayanlara teslim ediliyormuş ve onlar da kurbanları üzerinde deneyler yapıyormuş.

“İlk amaçları bilezikleri patlamadan çıkartabilmekmiş. “

“Çek-çek çetesini kiralayıp test yapanlar kimlermiş?”

“Onu Mustafa da tam olarak bilmiyordu. Önemli olan yüzlerce belki de binlerce insanın ölümüyle biten testlerden sonuç almaları ve bilezikleri sorunsuz bir şekilde çıkarmayı başarmaları.”

“Başarmışlar mı? Bilezik çıkınca ne oluyormuş?”

“Salgın devam ettiği için ölüyorlarmış.”

Natalie'nin anlattıkları asla aklıma gelmezdi. Doğruluğu belli olmayan bu hikâye Mustafa tarafından Natalie'yi oyalamak için bulunmuş olabilir miydi? Hikâye aynı anda çek-çek çetesi sebebiyle Natalie'nin dışarıya çıkmasını engelliyordu ve diğer taraftan da kurtulma ümidi doğuruyordu. Yine gereğinden fazla anlam yüklüyorum. Belki de Natalie'nin anlattıkları Mustafa'nın ve arkadaşlarının yarattığı şehir efsanesinden başka bir şey değildir.

“Üç aydır sen evden dışarıya çıktın mı?” sorusunu Natalie bu sefer bana yöneltti. İlk iki ay çok sık olmamakla beraber yakın çevrelere erzak toplamak ve hayatın bir parçası olarak kalabilmek adına çıktığımı anlattım. Son bir aydır neden dışarı çıkmadığımla ilgili söyleyecek bir sebep bulamadım. Kâğıdın üzerine yazdığım tek kelime aklıma geldi ama bunu ona söylemeye çekindim. Onu daha da korkutmak veya benim de korktuğumu bilmesini istemiyordum.

“Dün gece sen geldiğinde yeniden dışarıya çıkmaya başlamam gerektiğini düşünüyordum.”

“Neden dışarı çıkacaksın?”

“Dışarıda neler olduğunu merak ediyorum. Sokaklarda yürümek istiyorum. Belli bir nedeni yok. Artık kapalı alanda kalmaktan sıkıldım. Yaşadığımı hissetmek istiyorum.”

Bu cevabım Natalie'yi pek tatmin etmemişti. “Sen de benimle beraber gelebilirsin?” diyerek onu da bu sonu belli olmayan yolculuğuma davet ettim. “Bilemiyorum. Ne kadar uzağa gideceksin? Ve ne kadar süre dışarıda kalacaksın?” sorusuyla bir yandan onun da dışarıya çıkmak istediğini hissettim. “Birkaç sokak ileriye kadar. Deniz kıyısına kadar olabilir. Birkaç saatliğine” demem mantıksız bir plan gibi duyulmuyordu. Dışarıya çıkma konusunu daha sonra konuşmaya karar verdim. Bu fikri sindirmesi biraz zaman alabilirdi.

“Artık o eve gitmek istemiyorum. Senin yanında kalacaksam evden eşyalarımı alalım mı?” dedi ve bize vakit geçmesini sağlayacak bir iş çıktı. Birkaç dakika sonra benim dairemden çıktık ve merdivenlerden onun dairesine doğru yürümeye başladık. Yavaş adımlarla önden ben yürüyordum. Artan soğuk ve rüzgâr apartmanın içerisini doldurmuştu. Rüzgârın sesi insanı tedirgin etmeye yetiyordu. Apartmanda birilerinden saklanırmışçasına Natalie'nin dairesinin önüne geldik. Daireden çıkarken kapısını kitlemediği için anahtarıyla kilidi bir kere çevirmesi yeterli oldu. Her katta iki daire olan apartmanda Natalie'nin dairesi benim iki kat altımda karşıdaki daireydi.

İçeri girdiğimizde bu dairenin tahmin ettiğim gibi benim dairemin asimetriği olduğunu gördüm. Girişte karşıımızda mutfak, onun solunda salon ve sağa doğru devam eden bir hol vardı. Holün sağında tuvalet, solunda küçük bir oda ve sonda da diğer odaya göre biraz daha büyük diğer oda. Dairede dikkatimi çeken; çok fazla eşya olmaması ve duvarların boş olmasıydı. Küçük bir resim çerçevesi bile yoktu. Önce küçük odaya gittik. Onun da benim gibi yatmak için ışık almayan bu odayı tercih ettiği çekyatın üzerindeki nevresim, battaniye ve yastıktan anlaşılıyordu. Benim yatağım tek kişilik olduğu için ben yatağımı küçük odaya taşımıştım. Sondaki odada bulunan yatağın çift kişilik olduğunu tahmin ediyordum. Küçük odadaki bir dolabı açtı, içerisinden orta boy bir valiz çıkardı. Valizi açıp içerisindikileri dolabın boş bulunduğu gözüne koydu. Küçük odadan çıkıp sondaki odaya doğru yöneldik. Odanın kapısı kapalıydı. Kapıyı açmasıyla birlikte dışarıya keskin bir küf kokusu yayıldı. Koku Mustafa'dan geriye kalan küllerden geliyordu. Külleri neden temizlemediğini anlayamadım. Kokudan rahatsız olduğumu anlayınca “Mustafa öldükten sonra bir daha bu odaya girmemişim” yorumuyla durumu izah etti.

Valizini açıp içerisine kıyafetlerinden koymaya başladı. Dairelerimiz arasındaki tek fark onun sondaki odasının balkonunun olmasıydı. Benim dairemde balkon odanın

içerisine dahil edildiği için odadaki pencereyi direkt dışarıya bakıyordu. Natalie'nin iki odası da dışarıdan dikkat çekmeyecek şekilde yaşamaya uygundu. "Balkon kapısını içerisi havalansın diye açayım mı?" diye sordum ama duymamazlıktan geldi ve cevap vermedi. Hemen hazırlanıp odayı terk etmek istiyordu. Ben de etrafa bakmaya başladım. Bu odada hiçbir yerde fotoğraf yoktu. Bir çiftin yaşadığı daireye pek benzemiyordu. Daha çok otuz saniye içerisinde terk edilmeye hazır bir yaşanmışlık vardı. Mustafa kimdi? Natalie'nin yaşamı tereddüt ettiğim gibi olabilir miydi? Bunları düşünürken "Ben hazırım" dediğini duydum. Valizini elinden alıp taşımaya başladım. Valizin ağırlığı içerisinde kıyafetlerden daha fazlası olduğunu ele veriyordu. Bunu ona sormak istedim ama rahatsız olmasından çekindiğim için sessiz kaldım. Daireden tam çıkacakken birden elimden valizi aldı ve banyoya doğru ilerlemeye başladı. Özel bazı şeyler alacağını düşünerek banyonun kapısında bekledim. Banyodan çıkınca yeniden valizi elinden aldım ve daireyi terk ettik. Bu sefer o önden ben arkadan yürüyorduk. Tehlike hep aşağıdan gelecekti gibi bir sıra izliyorduk. Bu düşüncemde de yanılmadığımı az sonra anlayacaktık.

Dairemden çıkalı on dakikadan biraz fazla geçmişti ve birazdan başladığımız noktaya geri dönecektik. On dakika önceye göre apartman içerisinde daha rahat yürüyorduk. Apartman boşluğundaki rahatsız edici rüzgâr sesi artık dikkatimizi çekmiyordu. Anahtarımı çıkarıp kilide yerleştirene kadar bu rahatlığımız devam etti. Aniden daha öncekine benzemeyen rahatsız edici bir ses apartman içerisinde duyulmaya başlandı. Birisi veya birileri apartman kapısına vuruyordu. Gittikçe artan ses apartman kapısının açılması için vurulan tekmelerin sesiydi. Natalie'yle birbirimize baktık. Elimle sus işareti yaptım ve birlikte dairemin kapısına yaslandık. Birkaç saniyeyle dairemden içeriye girmeyi kaçırmıştık. Merdivenlerden yukarıya çıkan ayak sesleri duyuluyordu. Birden fazla kişi apartmana girmişti. Şu an kapıyı açıp içeriye girmeye kalksak çıkacak sesler davetsiz misafirlerin dikkatini çekebilirdi. Natalie'yle iyice birbirimize sokulduk. Bakışlarımız arasındaki mesafe bir karış kadardı. Natalie'nin bakışları yerinden fırlayacak gibiydi. Yavaşça ona sarıldım. Natalie'nin bedeni benim bedenimle birleştiğinde tek hissettiğim Natalie'nin aralıksız çarpan kalp atışlarıydı. Elimle bir çocuğu teselli eder gibi Natalie'nin başını okşadım. Ayak sesleri yavaşlamaya başladığında yerini konuşma sesleri aldı.

"Daha ne kadar çıkacağız?"

"Geldik. Mustafa'nın dairesi buydu."

Duyduklarımdan sonra Natalie'ye baktım. Gelenleri tanıyor olabilir miydi? Neden baktığımı anlamış gibi bana baktı ve beni yine kendisine doğru çekti. Kulağıma "Bizi duymasınlar" diye fısıldadı. İki ziyaretçi Natalie'nin dairesinin kapısını apartman kapısına göre çok daha az zorlanarak açtılar. Daha sonra gelen sesler dairenin içerisinde açılan, kapanan kapılar ve "Mustafa!" diye bağırma sesleriydi. Bağırma sesleri son açılan kapıdan sonra kesildi. Sondaki odaya girmişlerdi. Daha sonra iç bulantısının etkisiyle gelen karışık öksürük sesleri bulunduğumuz yere kadar geldi. Dairenin kapısından çıkarılarken konuşmalar yine net duyulmaya başladı.

"Adam ölmüş be!"

"Demek ondan ne zamandır sesi soluğu çıkmıyordu. Yoksa Mustafa Abi bizi bırakmaz."

"Yanındaki kıza ne oldu acaba?"

"Siktir et orospuyu. Millete o da ölmüş deriz olur biter."

Natalie'nin kalp atışları aynı hızla devam ediyordu. Nefesini boynumda hissediyordum. Aramızdaki boy farkı kafalarımızı Ying Yang gibi birleştirmişti. Kollarımla onu sıkıca kavramıştım. Onu korumak isterken esasında ben kendimi koruyordum gibiydim. İki ziyaretçi koşarak indikleri için apartman kapısına varmaları bir dakika bile sürmedi ve o geçen süre bitmek bilmedi. Natalie'nin kalp atışlarının ve nefesinin sesini binlerce kez

duymuş gibiydim. Apartman kapısı kapandıktan sonra bir dakika kadar daha öylece bekledik. Onu saran kollarımın gerginliği yavaşça azaldı, ellerim kollarını koparırcasına sıkarken dokunuşa dönüştü. “Gittiler” dedim ve yavaşça kendi bedenlerimize döndük. “Teşekkür ederim” dediğinde onu asansörde ilk gördüğüm an aklıma geldi. İçimdeki boşluğu doldurmasını istediğim bir sıcaklığı vardı. O kendisini anlatmasa da duyduklarım ve gördüklerim artık bizi birer yabancı yapmıyordu. Belki de öğrendiklerim veya öğrendiğimi zannettiklerim bizi daha fazla yabancılaştırmalıydı. Ben ise kim ve ne olduğunu umursamadan onu ilk gördüğüm anki heyecanla saatlerce ona sarılmak ve hep karşımda onu görmek istiyordum. Kendi kendime itiraf edemesem bile bu hissettiklerimin bir adı olmalıydı.

Dairemden içeri girer girmez kapının tüm kilitlerini kapadım. Kapının önünde yaşadığımız korkunun şokunu atlatmamız için birkaç dakika geçmesi gerekiyordu. Mumların olduğu odaya geçtik ve su getirmeye gittim. Suları getirdiğimde o valizini açıyordu. Suyunu içmek için valizle ilgilenmeyi bıraktı ve elimden bardağı aldı. Sudan bir yudum alıp bardağı kenara koydu. Daireye girdiğimizden beri devam eden sessizlik sonunda bozuldu. “İki adamı seslerinden tanıdım. Serdar ve Bora’ydı. Mustafa’nın beraber iş yaptığı adamlar” dedikten sonra duraksadı, benim soru sormamı bekler gibiydi. Ona hayatıyla ilgili soru sormamaya karar verdiğimi bilmiyordu. Geçmişin insanlara neler getirip götürdüğü bilinmezdi ve ben de yargılayarak daha fazlasını götürmesini istemiyordum. Kısa süren sessizlikten sonra valiziyle ilgilenmeye devam etti.

Valizindeki kıyafetlerin arasından küçük bir kutu çıkardı. Oyuncak kutusuna benziyordu. Bana uzattı, “Oynamak ister misin?” dedi. Kutunun üzerinde ‘Solo Test’ yazıyordu. Bilgisayarda birkaç kez oynadığım bir oyundu ama dijital olmayanını ilk kez görüyordum. Kutunun içerisindekileri çıkarttı. En büyük parça avucunuzun içine sığacak daire şeklinde plastik bir platformdu. Üzerinde toplam otuz üç tane delik vardı. Otuz iki tane de piyona benzer plastik parça. Piyonlar bu deliklere takılıyor ve ortası boş kalıyordu. Sonra da piyonları bir biri üzerinden ortadaki boşluktan başlayarak atlatıyorsunuz. Üzerinden atlanan piyonu yerinden alıyorsunuz ve bu harekete devam ettikçe platformdaki piyon sayısı azalıyor. Amacınız en az sayıda piyonu bırakmak. Natalie’nin oyalanması için Mustafa getirmiş olmalıydı. Oynamayı kabul ettim. Natalie’nin ısrarıyla oynamaya ilk ben başladım.

İlk oynamamda dört piyon bıraktım. Ben oynarken Natalie dikkatli gözlerle beni seyrediyordu. Bazı hamlelerimden sonra yorum yapacak gibi oluyor daha sonra vazgeçiyor ve bana bakıp gülümsüyordu. İlk oyunum bitince “Dört piyon iyi midir?” diye sordum. “Pek fazla oynamadığın düşünülecek olursa iyi denilebilir” dedikten sonra platformu önüne aldı, sıra ona gelmişti. Piyonları yerlerine beraber dizdik. Oyun oynamaktan zevk alan bir havası vardı. İlk hamlesini yaparken “Daha az piyon bırakırsam üzülme” dedi. Daha sonra her hamlesini yapmadan önce bir yorumda bulundu. “Şimdi şöyle ilerleyelim...”, “Bu tarafa doğru gitmek daha iyi...”, “En fazla üç tane bırakırım...” gibi. Hamlelerini yapmadan önce de acele etmiyordu. Zamanın tadını çıkarmaya çalışıyordu, bu oyunu ezberlediği belliydi. İlk oyununda üç piyon bıraktı. İstese daha az bırakabileceğine emindim ama o oyunu heyecanlı yapmak istiyordu. Uzun zamandır bu oyunu oynadığı ezbere yaptığı hamlelerden anlaşılıyordu. Kesinlikle bir piyonun nasıl bırakabileceğini ezbere biliyordu. Akşama kadar oynamaya devam ettik. İkimiz de en az iki tane piyon bırakabilmiştik. Birbirini tanımayan iki insanın teknolojinin olmadığı bir odada beraber vakit geçirmesi ne kadar zormuş? Binlerce sene insanlar böyle yaşamışlar. Ben ise oyundan sonra ne yapacağımızı düşünüyordum. Fazla mı karamsarım? Dışarıda günlük bir yaşam olsa daha kolay olurdu. Bu odanın içerisinde onunla beraber olsaydık ama mecburiyetten değil. Korkusunu azaltmak yerine içindeki sevgiyi arttırmak için beni görmeye gelseydi. Kızıl saçlı kadını hep bana gülümserken görseydim.

Saatlerce oynanan oyundan sonra senelerdir evli olan çiftler gibi kendimize vakit ayırdık. Natalie valizindeki kıyafetlerden artan soğuk için en uygun olanlarını seçerken ben de perdenin aralığından sokağı izliyordum. Sokakları boş gördüğüm için sevinemiyordum. İnsanlara ne olmuştu? Hayatta kalan iyi insanlar olmalıydı. O sokaklara yeniden çıkmam gerekiyordu. Çıkmam için sebeplere de ihtiyacım kalmadığını fark ettim. Sebepsiz yere istemek yaşamın kendisiydi ve böyle hissetmek bana yaşadığımı hatırlattı. Bu sık yaptığım bir tercih değildi.

“Murat!” diye bana seslendiğinde sokaklara gözlerimi kırpmadan bakmaya devam ediyordum. “Bak! Artık soğuktan üşümeyeceğim!” diyerek iki kolu yanlara açık benim bulunduğum odaya geldi ve ellerini beline koydu. Hareketleri gözlerimin önüne defilede podyumdaki mankenleri getirdi. Üst üste giydiği iki kalın çift çorap ayaklarını yine de büyük göstermiyordu. Kot pantolon ısınmak için iyi bir tercihti. Kazaktan da iki tane üst üste giymişti. İçindeki kazağın yakası üstteki kazağın ucundan gözüküyordu. İki de kırmızıydı. Üstteki kazağın önünde beyaz işlemeli bir tavşan vardı. Tavşana baktığımı görünce “Onun adı Christina!” dedi. “Çocukluğumdan beri tavşanlı kazaklarım olur ve Christina hep benimlidir. Senin çocukluğundan beri yanında olan arkadaşın var mı?” diyerek odadaki tek koltuğa oturdu. Ona “İçimdeki Yabancı” demek istedim, diyemedim. Yabancı’yı ne zamandır aklıma getirmemiştim ama demek ki o hep içimde bir yerlerde bekliyormuş ve kendimi anlatmam gerektiğinde hemen karşıma çıktı. Kızıl saçlı kadın için Christina’nın değer taşıdığı aşikârdı, ben de dürüst olmalıydım. Olamadım. “Ben spor yapmayı severdim. İş hayatına başlayana kadar her boş vaktimde saatlerce basketbol oynardım. Boş vakit yaratmak için çaba bile gösterirdim” diyebildim. Yine de samimi bir cevaptı çünkü basketbolu çok severdim. Bir kadın için spor cazip bir cevap değilmiş ki “Sonunda kazanmak veya kaybetmek olan şeyler bana garip geliyor” şeklinde fikrini paylaştı. “Kazanmanın da kaybetmenin de değerini aynı görürsen bence sorun yoktur” diyerek fikrimi savunmaya çalıştım. Gelen soru basitti? “O nasıl olabilir ki?” Kulağa hoş gelen bir cümle kurdum: “Olaya; mücadele etmek ve mücadelenin hakkını vermek olarak bakıyorum. Böyle bakınca kazanmak veya kaybetmek geriye teferruat olarak kalıyor.” Oysaki hayatın olaylara benim baktığım gibi bakmadığını biliyordum, bunu defalarca tecrübe etmiştim. Neticenin bir adı olmalıydı. Ben ise isimlendirmeyi sevmiyordum. İlişkilerimi tüketen böyle düşünmem olabilir miydi? Duygularımı mücadele eder gibi sonuna kadar yaşamak bir son mu yaratıyordu? ‘Son’ denilen algıyı yaratan ben miydim? Natalie sevmediği bu fikri esprili bir şekilde değiştirdi: “Senin arkadaşının adı da Sportmen Billy olsun o zaman.”

Natalie’nin saatinin olması aylardan sonra bir günü zamanına göre yaşamamı sağladı. Akşam beraber sondaki odada bir konserveyi paylaşıp yedik. Yemek sırasında yarınki solo test kapışmamız için karşılıklı iddialı vaatlerde bulunurken Natalie bir yandan da odada neler olduğuna bakıyordu. Eskiden yatağımın olduğu yerdeki kanepede oturuyorduk. Komidin halen aynı yerindeydi ve üzerinde bir çerçeve duruyordu. Natalie çerçevenin boş olduğunu fark etti. “Çerçevede neden fotoğraf yok?” diye merakını soruya döktü. “Oradaki fotoğrafı cüzdanıma koydum. Daima üzerimde olsun istiyorum” dedim, bir yandan da cüzdanımı çıkarıyordum. Cüzdanımdan çıkardığım fotoğrafta genç bir çift ve aralarında küçük bir çocuk vardı. Üçünün de mutlu olduğu gözlerinden ve dudaklarındaki tebessümden belliydi. Eskimesin diye fotoğraf plastik bir kap içerisindeydi. “Annem ve babamla beraber olduğum ve bende kalan tek fotoğraf. Bu fotoğrafın çekildiği günü hatırlıyorum. İlkokula başlamadan önce Büyükkada’ya gitmiştik. Arkada gözüken sahil Bostancı.”

“Çok güzel bir fotoğraf. Onlar şimdi ne yapıyor?”

“Dört sene önce trafik kazasında öldüler.”

“Çok üzüldüm. Sorduğum için özür dilerim.”

“Sorun değil. Bilemezdin ki. Onları daima hatırladığımda mutlu olmayı öğrendim.”

Natalie de anne ve babasını son iki senede üç kez görebildiğinden dertliydi. İkimiz de anlatmaya başladığımız aile geçmişlerimizi kısa cümlelerle paylaşıyorduk. Daha az cümle, daha az düşünce ve daha az üzüntü gibiydi. “Büyükada’da bir hafta kaldık. O kadar günden aklımda tek kalan babamla sahilde balık tutmamız oldu. Koskoca yedi gün ve geriye kalan süre bir saat bile değil. Hayal mi ediyorum emin değilim ama oltayı her denize atmamızdan bir dakika sonra oltayı çekiyorduk ve üzerinde en az on balıkla geri geliyordu.”

“Benim senin gibi hemen onlarla ilgili anlatabileceğim bir anım yok galiba.”

“Birisini hatırlamak için anılara gerek de olmayabilir. Onları sevdiğin bakışlarından belli.”

Boyunlarını öne eğmiş iki vücut bir süre kımıldamadan oturmaya devam ettik. Sessizliği bozan yemek tabaklarını mutfığa götürmem oldu. Lavabo bomboştuk. Tek başıma yaşarken konserve kutusundan yediğim için aylardan sonra ilk kez tabaktan yemek yemiştik. Şimdi bir konserveyi paylaşarak tabaktan yemek iyi gelmişti. Yaşadığımı hissettim. Yemekten dolayı değil, paylaşmanın getirdiği bir sevinçti bu. Odaya geri döndüğümde Natalie’nin mumların olduğu küçük odaya geçtiğini gördüm. Valizinden bir tomar Rusça dergi çıkarmıştı. Moda ve magazin dergileri. “Bakmak ister misin?” daveti benim için cazip değildi. Mesele bilmediğim dilde bir dergiye bakmak değildi, yalnız kalmaktı. “Belki sonra bakarım” dedim ve dışarının parçası olabildiğim tek aktiviteyi yapmayı istedim, perdenin arkasından dışarıyı seyretmek. Sokaklar köpek olmadan sahipsiz gibiydiler. Salgın hayvanları etkilememişti ama soğuk her zaman olduğu gibi hayvanları sokaklardan uzaklaştırmıştı.

Cama elimi koyduğumda buz kütesine dokunuyor gibiydim. Daha önce asla böyle bir soğuk hissetmemiştim. Soğuk havanın belli bir derecenin altına düşmesi daha fazla üşütmez derlerdi ama şimdiki soğuk öyle değildi. Sonu olmayan bir soğuk etrafı kaplamıştı. Geçmek bilmeyecek gibi iliklere işleyen bir soğuk vardı. Bir saat kadar dışarıdaki aynı manzarayı seyrettim. Dondurulmuş film karesinden ayrılıp küçük odaya geçtiğimde Natalie’nin elinde dergi, uykuya daldığını gördüm. Biçimsiz oturuşuna rağmen rahat uyuduğu gözüküyordu. Onu uyandırmaktan korkarak yatağı yatırdım. Dün gece de burada uyuduğunu hatırlar gibi yatağı uzandı ve battaniyeyi üzerine çekti. Ben de odadaki tükenen mumları yenileme işine koyuldum. Tabaklara yeni mumları yerleştirirken mum kalıntılarını isimlendirmeden kazıdım. Bugün psikoloğuma aylardan sonra gitmemiştim.

Kanepeye uzandığımda uyumak istiyordum. Gözlerimi kapadığımda gözümün önüne gelen görüntü beni biraz rahatsız etti. Natalie’yi görüyor ve düşünüyordum. Sonra gördüğüm yüz değişmeye başladı. Açıya’yı görmeye başladım. Gözlerimi açıp, kapadığımda bu sefer de Elif’i görüyordum. Daha sonra da Dilek’i. Kişiler ve isimleri önemli değilmiş gibi birbirine benzemeyen kadınlar gecemi dolduruyordu. Yabancı yine hayatıma girmişti. Bana iyilik yapmadığı kesindi. Uyuyamayacağım belli olmuştu. Yerimden kalkıp yine dışarıyı seyretmeye başladığımda bugün sigara içmediğim aklıma geldi. Keşke bunu düşünmeseydim. Küçük odaya sigara almaya gittiğimde Natalie’nin yorganın altında kaybolmuş vaziyette yattığını gördüm. Anne rahmindeki bebek gibi cenin pozisyonu almıştı. Soğuk mu yoksa korku mu onu böyle yatırıyordu? Elimden bir şey gelemezdi. Sondaki odada sigaramı yaktığımda bilinçaltımdan korktum. Aşk kisvesi altında uslanmaz bir kadın bağımlısı gibi davranıyordum. Pencerenin yine arkasına geçip perdeyi araladığımda az önceki dondurulmuş film karesinden eser kalmamıştı. Lapa lapa kar yağmaya başlamıştı! Kar taneleri bazen küçülüp tipiye dönüşüyordu. Cama atılan küçük taş parçacıkları gibi tipi altında kar cama çarpıyordu. Sonra yeniden kar yağışı yavaşlayıp kar taneleri yere varmak istemezmiş gibi salınarak aşağıya düşmeye başlıyorlardı.

Elimde bir sıcaklık hissettim. Sigaradan iki nefes çekmeme rağmen manzarayı o

kadar seyretmeye dalmışım ki elimde külden bir çubuk tutar hale gelmişim. Ve unuttuğum an yeniden başladı! Bilezik alarm çalmaya başladı. Panikle dönerken sigaranın tüm külü yere düştü. Natalie uyuyordu! Odasının kapısına yöneldiğimde sesi duyuldu. “Murat! Lütfen gel!” Kapının önünde durdum, ona doğru koşmak istiyordum ama belimden ipe bağlanmış gibi arkadan çekiliyordum. Ya benim yüzümden ölürse? Tam ona doğru bir adım atmıştım ki Natalie yerinden fırlayıp bana sarıldı. Ben ise otomatik olarak içimden saymaya başlamıştım bile; “Sekiz bin bir, dokuz bin bir, on bin bir” ve son. İkimiz de gündüz kapının önündeki gibi tek vücut olmuştuk. Bu sefer daha da sıkı sarılmıştı. İlk söylediğim “Ya benim yüzümden ölseydin” oldu. “Sen iyi birisin, ölmezsin” dedi. “Gerçekten bunu istiyorsan yine böyle olduğunda sana sarılacağımı bilmeni isterim” diyerek alnından öptüm ve “Sana bir sürprizim var” dedikten sonra onu elinden tutup pencerenin önüne götürdüm. Perdenin aralığından dışarıya baktı ve sevinçle “Kar başlamış!” diye haykırdı. Başını omzuma yaslayıp, belime sarılarak dışarıya birkaç saniye daha baktı. Sonra beni elimden tutarak yattığı odaya götürdü. “Bu gece benimle beraber uyur musun?” sorudan ziyade bir rica gibiydi. Başımı evet anlamında salladım. Yanına uzandığımda ne yapacağımı bilemedim. Beni yanağımdan öptükten sonra başını omzuma dayayıp yine cenin pozisyonu aldı. Elimini saçlarına götürdüm. O parlak kızıl saçlarına hafifçe dokundum ve durdum. “Lütfen devam et” dedikten sonra birkaç saniye geçmişti ki uyumaya başlamıştı bile. Yavaşça cenin pozisyonunu bozdu. Kolunu omzumun diğer tarafına koyarak uyumaya devam etti. Ben ise saçlarını okşuyordum ve her nefes alışımında içimde bir huzur hissediyordum. Aldığım nefes onun kokusuydu. Ne zaman uyuduğumu hatırlamıyorum. Tek hatırladığım uyumadan önce bir kez daha alnından onu öptüğümdü.

Sabah olduğunda onun “Günaydın” sesini duydum. Natalie ayakta, perdenin arkasından dışarıyı seyrediyordu. Kalktığını duymamıştım bile. Aylardan sonra gerçek bir uyku çekmenin yan etkisi bu olmalıydı. Yanına gidip dışarıya baktığımda gördüklerime inanmadım. Bütün gece yağın kar yaklaşık iki karış yüksekliğe ulaşmıştı. Kar örtüsünün üzerinde hiçbir iz yoktu. Boşluğa bakar gibiydim, bir süre sonra insanın algısını karıştıran bir beyazlık sokakları sarmıştı. Büyülenmiş gibi dışarıyı seyrederken Natalie beni elimden tutup, hole doğru sürüklemeye başladı. Dairenin kapısının önüne getirdi ve “Bu kapıdan seninle beraber dışarıya çıkacağız” dedi.

Son günlerde kendimi alıştırdığım dışarıya çıkma fikri kapıya dikkatlice baktığımda cazibesini yitiriyor gibi oldu. Kapı daha çok dışarı ile şu an yaşadığım mutluluk arasında bir duvar görevi görüyordu ve ben bu mutluluğun gerçek olamayacağını bilmeme rağmen bozulmasını istemiyordum.